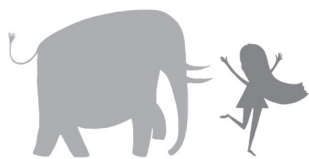

Een olifant op de stoep

SYLVIA BISHOP

EEN OLIFANT
OP DE STOEP

Vertaald door Merel Leene

moon

Oorspronkelijke titel: *Erica's Elephant*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Scholastic Inc., 2016

© Sylvia Bishop, 2016

© Vertaling uit het Engels door: Merel Leene, 2016

© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2016

© Illustraties: Ashley King, 2016

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3453 2

ISBN 978 90 488 3454 9 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

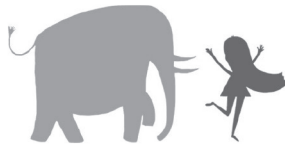
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders, met heel veel liefde en
een **TROMP** recht uit mijn hart

Het eerste hoofdstuk: **waarin de Olifant wordt bezorgd**

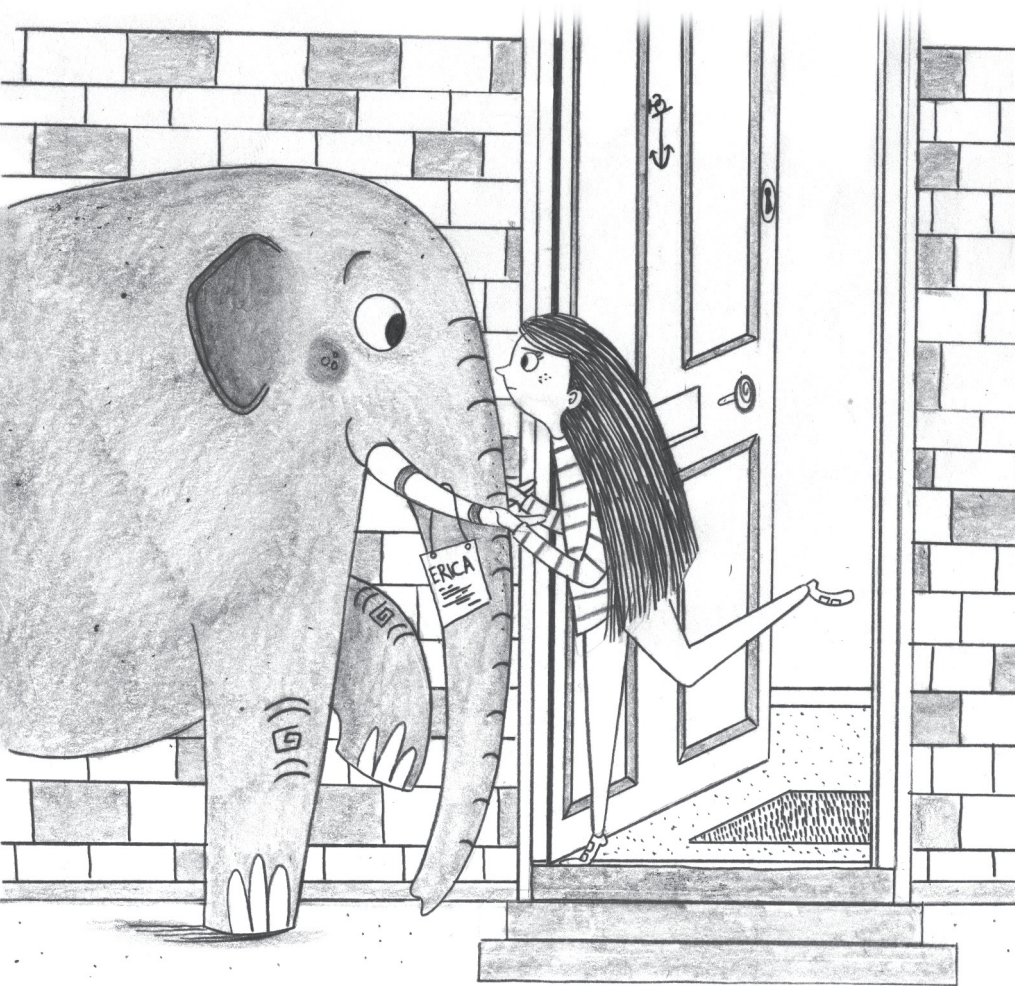

De Olifant stond op de ochtend van Jets tiende verjaardag bij haar op de stoep. Ook was er een officieel papier waarop stond dat zij, Jet Punt, de Wettige Eigenaar van de Olifant was.

‘Da’s allemaal leuk en aardig,’ zei Jet, ‘dat ik de Wettige Eigenaar ben, maar hij staat hier op de stoep, en dat lijkt me het grootste probleem.’ Ze keek naar de Olifant. ‘Wie heeft

je hier achtergelaten?’ vroeg ze streng. ‘En waarom?’

TROMP, zei de Olifant. Het leek Jet het soort **TROMP** dat betekende: *ik ben niet de juiste olifant om dat aan te vragen. Het leven is me sowieso een raadsel, en jouw stoepje al helemaal.*

Ze had een beetje medelijden met de Olifant, die op de stoep stond te **TROMP**en zonder te weten waarom hij hier was of wie hem had gestuurd. En dus gaf ze hem een klopje op zijn slurf en nam hem mee naar binnen. Daarbij maakte hij de deurpost kapot, maar hij **TROMP**te er zo treurig bij dat Jet niet eens boos was. Trouwens, hij kon er ook niets aan doen. Het huis was nou eenmaal niet gebouwd op zo'n mooie, grote olifant als hij. Het was een doorsneerijtjeshuis aan de kust, twee kamers boven en twee beneden, met mooi uitzicht op zee maar niet veel ruimte.

Jet woonde al in het huis zolang ze zich kon herinneren. Eerst had ze het gedeeld met oom Sjef, de enige familie die ze bezat. Hij bedoelde het heus goed, maar hij was nogal verstrooid en vergat meestal dat zij er ook nog

was. Hij was ornitholoog, wat betekende dat hij vogels bestudeerde. Altijd dacht hij na over vogels, waar hij naartoe kon gaan om ze te bekijken en welke verrekijker hij dan het beste kon meenemen. Jet moest alle klusjes regelen, zoals koken en het huis schoonhouden. Toen ze acht was, vertrok hij om op zoek te gaan naar een vogel die de kleine klauwteenwipstaart heette. Hij liet wat geld in een envelop achter waarmee ze het moest zien te redden tot hij terugkwam. Dat was echter alweer twee jaar geleden. Intussen had Jet nog maar dertig euro en tweeënveertig cent over en oom Sjef had niks van zich laten horen.

En nu had ze dus ook nog een olifant in huis.

‘Tja,’ zei ze, ‘dan moet jij oom Sjefs kamer maar nemen.’

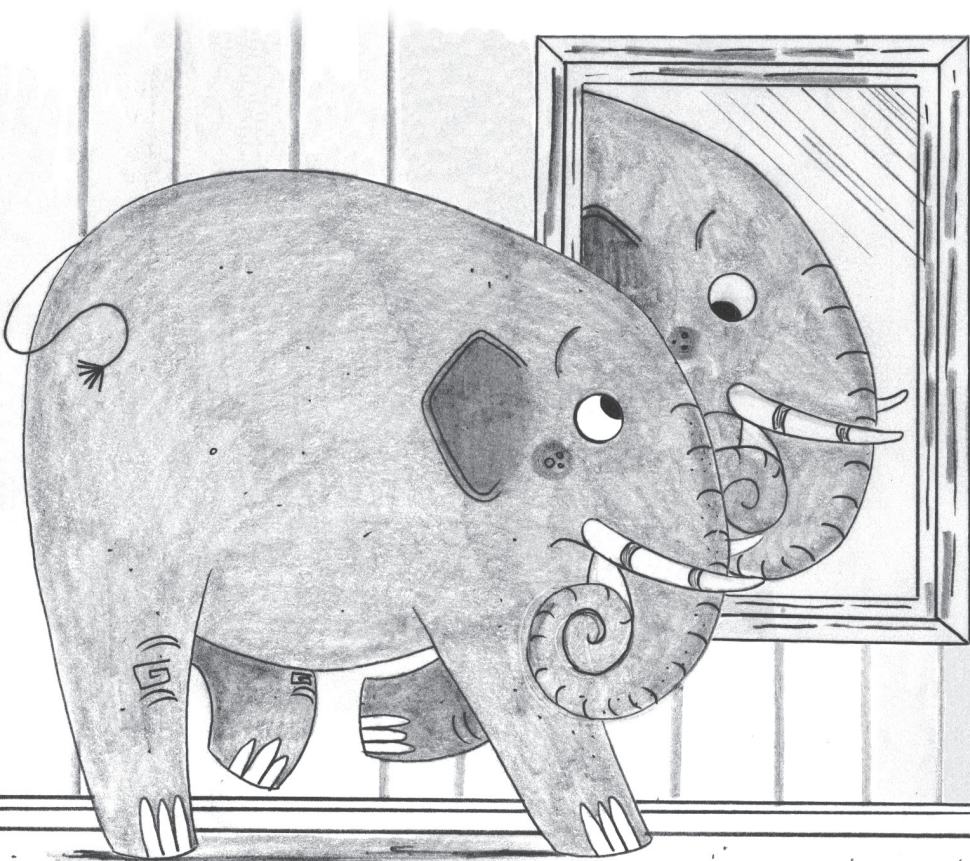
TROMP, zei de Olifant. Deze keer was

het minder duidelijk wat het betekende, maar Jet vond dat de Olifant een beetje verward klonk. Alsof hij niet wist wat een oomsjefskamer was, en dus ook niet of het fijn was om die te nemen. Ze zuchtte. Hij zou geen gemakkelijke logé zijn om voor te zorgen.

Om te beginnen had ze geen idee wat olifanten graag eten. Terwijl de Olifant op onderzoek uitging in de oomsjefskamer en ontdekte welke delen sterk waren en welke heel bevredigende KRAAK-geluiden maakten als je erop stampte, zocht ze ernaar op internet. Met alle planten zat je goed, ontdekte ze – kool was bijvoorbeeld een uitstekende keuze – maar hij had per dag wel honderdvijftig kilo nodig. Jij en ik eten misschien een kilo of twee per dag. Honderdvijftig kilo is heel veel kool. Jet was een erg praktisch meisje, dus dacht ze aan haar

overgebleven dertig euro tweeënveertig en de prijs van kool, en maakte toen een snel reksommetje.

Boven had de Olifant juist de spiegel ontdekt. Hij **TROMP**te geschrokken. Jet had al een keer gezucht, en omdat ze zoals gezegd

een erg praktisch meisje was, wist ze dat het geen zin had om nog eens te zuchten. In plaats daarvan liep ze de tuin in om te zien of ze daar iets groens kon vinden, als lekker hapje voor de Olifant.

Tegen de tijd dat ze de laatste zak vol gras naar

binnen bracht (het gazon was intussen helemaal kaal) was de Olifant kennelijk moe geworden, want hij deed een dutje. Ze liet het eten in de deuropening staan en stapte in bed met een boek. Soms is dat de beste oplossing in het leven.

Regen kletterde op het dak. Het geluid was heerlijk vertrouwd en leek haar te vertellen dat ze toch niets aan de Kwestie Olifant kon doen zolang het weer slecht was. En dat ze dus net zo goed lekker warm onder haar dekbed kon blijven liggen. Plotseling hoorde ze behalve het gekletter van de regen ook het ge-STAMP van verlegen Olifantenstappen. Ze kwamen dichterbij en verwijderden zich toen weer. Jet stond op en deed de deur van haar kamer open.

Voor de drempel lag een opgezette papegaai-

duiker. Het was een van de afschuwelijke opgezette vogels die oom Sjef in zijn slaapkamer had staan. De vogel lag op zijn rug met zijn pootjes omhoog. Eén glazen oog was op Jet gericht, het andere op de Olifant – alsof de vogel door naar hen alle twee tegelijk te kijken probeerde te snappen wat er aan de hand was.

De Olifant keek langs zijn slurf naar de vloer en zwiepte zenuwachtig met zijn staart.

TROMP?

‘Ik begrijp je niet,’ zei Jet.

Daar dacht de Olifant over na. Hij liep zijn kamer in, hengelde met zijn slurf een van de zakken op die ze voor het gras had gebruikt en liet de zak naast de vogel ploffen. Daarna legde hij de vogel er voorzichtig in en zette de zak voor Jets voeten. **TROMP?**

‘O!’ zei ze. ‘Kom je me wat te eten brengen?’

Hij knikte zo hard dat zijn oren ervan flapperden.

‘Ah.’ Als reactie wist ze niets te verzinnen wat niet onbeleefd of ondankbaar klonk, dus maakte ze uiteindelijk alleen een onbestemd geluid, een soort ‘mmmmmharrhm’. En toen dat hem niet gerust leek te stellen, zei ze: ‘Oké. Bedankt... Dat is heel... Bedankt.’

Nu was de Olifant niet dom. Er was veel wat hij niet wist, maar dat is iets heel anders. Hij begreep heel goed dat ‘mmmmmharrhm’ en ‘Dat is heel...’ niet betekende dat Jet blij was met de vogel. Een beetje schaapachtig hengelde hij de zak weer omhoog met zijn slurf en nam hem met een heel sneue **TROMP** mee terug naar de oomsjefskamer.

‘Nee, echt, bedankt!’ riep Jet hem achterna. ‘Ik bedoel, ik kan de vogel niet opeten. Maar

het was heus erg aardig van je.' Ze meende hem te horen zuchten, maar omdat ze niet wist hoe een olifantenzucht klonk, wist ze het niet zeker. Die avond kwam hij zijn kamer niet meer uit.

De volgende dag lag er een ansichtkaart op de mat. Het was een foto van een gebouw met een soort toefjes roomijs van wit steen erbovenop. Dit stond op de achterkant:

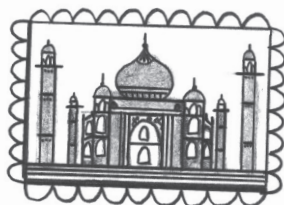
Beste Jek Jet,

Ik heb je een olifant gestuurd! Toeristen mochten ritjes maken op zijn rug, maar hij had zijn knie bezeerd, dus deden zijn eigenaars hem voor weinig van de hand.

Ik hoop dat je hem leuk vindt!

Hier is alles goed. Nog geen teken van de wipstaart, maar ik heb wel een smaragdblauwe sprik gezien. In deze wintermaanden zijn ze in de rui: ze verliezen al hun veren en houden een soort winterslaap in de bergen, waar ze over wiskundeproblemen nadenken. Ik had dus echt geluk dat ik er eentje zag.

Hartelijke groeten,
oom Sjef

Taj Mahal, Agra, Uttar Pradesh, India